

UNARCLUB

SVĚŽÍ

VÁNEK

(ROMÁN)

[5]

*Úvodník je už od počátku vše-
ho velice rozšířený a beze-
sporu si jej ještě nikdo nikdy
nedovolil opomenout.*

-Že nemá zájem, hahaha! Oba se rozesmáli.

-Hmm, to je fakt hezký, takovýhle zklamání... cha, dostal ze sebe Honza, kterému teplá voda ze sprchy pomalu ucpávala ústa, tudíž spíše probublával, než srozumitelně hovořil. To jen jejich smích dále znásobovalo.

Oba se teď jako cizokrajní hadi svíjeli, chytali se za břicho, jen vysoké tóny píšťaly starého Inda tu chyběly.

Nesmějí se ti dva spolu nějak často?

Když se dosytosti vysprchovali, oblékli se a před stadionem se rozešli. Radek si to míří domů, odpočinout si, kdežto Honza nesměřuje nikam jinam než za Lenku.

Už ji konečně potřeboval vidět, aby se mohl odpoutat od napětí, které způsoboval bližící se závod. I když dnes prokázal, že formu má, jistý si sebou příliš nebyl. Prošel známou cestou přes Protazanovku, alejí i Režisérskou ulicí, brzy dorazil k domu Lenčiny babičky.

Zazvonil. Z okna během okamžiku vykoukla Luciina hlava. Honza jen zahlednul, jak na něj s úsměvem zamávala, a jak hned volá na Lenku, aby přišla, protože ji někdo čeká.

Ta už samozřejmě věděla, že to bude Honza. Sice si nic dopředu nedomlouvali, ale bylo jasné, že bez sebe dlouho nevydrží. Někdo z nich se prostě první musel objevit.

-Ahoj!, volala na něj od zápraží. -No, že ses konečně ukázal! Bez tebe je to tady někdy k nevydržení!, s radostí přeháněla. Honza na její hru přistoupil. Důležitě si otrčel čelo a vydechnul.

-To se ti ani nedivím, holka, uf, já tak za tebou spěchal, že jsem se málém úplně sedřel. Však to vidíš! A to mám zrovna po tréninku a tam jsem se ulívat moc nemohl!

Přistoupili k sobě. Lenka ho objala kolem krku, on ji kolem pasu.

-Ahoj!, řekli si podruhé, a pak splynuli v jednom dlouhém polibku.

-No, tak pojď konečně dál. Přece nebudem zevlovat tady venku!, a už ho táhla dovnitř.

Babička s Lucíí se zrovna pohybovaly okolo plotny, připravovaly oběd.

-Hmm, tady to voní!, rozplýval se Honza, přičemž se mlsně olíznul. -To radši zmizím vedle, protože jinak bych za sebe nerušil.

Najednou ucítil ve svém pravém boku nějaké píchnutí. Podíval se na Lenku. Pochopil, že se mu tím snažila naznačit, že na něco zapomněl. Jo, jo, jsem to ale nezdvořák, usvědčil sám sebe, zapomenout pozdravit! Hned to napravil:

-Dobrý den! Ahoj Lucko!

Až teď se obě otočily, aby Honzův příchod zaregistrovaly. Lucie se opětmile usmála, stejně jako stará paní.

-Vítám tě, chlapče! Za Leničkou? Honza s pusou od ucha k uchu přítakal. -No, to jseš moc hodnej, že za ní přišel, že sem jsi přišel navštívit. Ona už chudák byla celá nesvá.

-Ale babi!, pronesla Lenka se skoro neznametným ruměncem ve tváři. Ale to už s Honzou zmizela ve vedlejší místnosti.

-Máš správnou babičku, takovou bych taky bral.

-Jo, je bezva. Však bys měl vidět Lucku. Moc se jí odsud nechce, to hlavně kvůli babičce. Vůbec jsme netušily, že s ní může být taková sranda!

Honza se na chvíli zamyslel:

-Chceš snad říct, že Lucka už odjíždí? A kdy?

Lenka chvíli uvažovala, ale nemohla si vzpomenout, pootevřenými dveřmi proto zavolala do kuchyně:

-Luci, kdy jedeš?

Lucie dělala, jakožto neslyší.

- Lucka jede zítra, děti, asi půl hodinky po mně, odpověděla babička.

- Tak ty nám tady zůstaneš jako siroteček!, řekl Honza obdivně a objal ji, nohou přivřel dveře tak, aby nic neunikalo ven. - Ne-půjdem se projít?

- Ještě ne, musím se nejdřív najít, budeš jíst s náma? Zeptám se babičky, jestli je toho dost.

Honza zavrtěl hlavou:

- To je dobrý... Já počkám, jen se najez.

- Tak jo, můžeš zatím počkat u nás ve světnici.

Honza se zakuckal:

- Tak vy tady světnice máte?

- Jol, prohlásila Lenka, dala mu pusu a šla do kuchyně.

Honza našel pokoj, ve kterém bydlely Lenka s Lucií celkem brzy. Posadil se na jednu z posteli a prohlížel si obrázky na stěnách, andílci se střídali s vybledlými fotografiemi. Na nočním stolku ležel walkman, jen tak ze zvědavosti si nasadil sluchátka, stiskl PLAY a poslouchal se do prvních tónů nějaké písničky, klávesy, zpěv. Podíval se na obal kazety: PARÍŽ. Bylo to Lenčino písmo. To je paráda, tahle muzika, zavřel oči a takřka přestal vnímat okolí, ponoril se do proudu jakéhosi Šansonu.

Něco se vedle něj pohnulo! Trhl sebou. Byla to Lenka.

- To už jsi po jídle? Přikývla. - Nějak brzo, ne?, uvědomil si, že poslouchá už nejméně pátnáct písničku. Asi jsem musel usnout! Raději chtěl svou otázkou zamluvit: -Máte to tady super! Tady ty starý fotky jsou parádní!

- Jo, je tu fajn... Jak ses vlastně měl na tréninku? Co forma?, zeptala se.

- Ale jo, jde to, dobrý. Vlastně jsme dneska jenom trochu posilovali..., zahálal, -večer si ještě trochu zajezdí. Nemá cenu moc makat před závodem. Jde o to, formu udržet, ne ji zlepšovat... Chtěl ještě pokračovat, ale uvědomil si, že Lenka ho poslouchá jen tak na půl ucha, větší pozornost věnovala svým hodinkám, náhla je a teď se rozhlížela po něčem, co by ukazovalo přesný čas.

Pohlabil ji po ruce, podívali se na sebe. Honza:

- Vypadáš nádherně!

Lenka se začepýřila, mrkla na něj a políbila ho.

- Kdo je na týchle fotce?, Honza ukázal na fotografii ve zlaceném, vyřezávaném rámečku, byla na ní mladá žena ve sněhobílých šatech se slunečníkem přes rameno.

- To je prateta Inka, babiččina sestra. Já jsem ji nikdy neviděla, ani maminka, umřela někdy za války, babička nám o ní nedávno vyprávěla. Bylo to zajímavý...

Honza si lehl:

- Tak mi o ní něco řekni, je ti trochu podobná, možná.

Lenka se k němu přitulila a začala:

- Teta Inka vystudovala reálný gymnázium v Náchodě a pak nějakou dobu učila děti v domácnostech, dávala kondice, jak říká babička a pak se rozhodla, že půjde na Učitelský ústav do Prahy. A tam se zamílovala do nějakého pána. Jenomže mezikrát tady v Tynobrusech umřel její tatka a ona se musela vrátit, aby pomohla maminec a své sestře, teda babičce, starat se o statek. S tím pámem, co ho milovala, se mohli vidat sotva jednou do měsíce, psali si skoro každý den, aspoň ze začátku, měla ho moc ráda. Pak to bylo pořád méně a nakonec to přestalo úplně. Ten pán si našel jinou, nedokázal tak dlouho čekat, ty dopisy mu nestačily. A teta ho přitom měla tak ráda, že když se sní rozešel, zařekla se, že

se nikdy nevdá... Umřela při náletu.

Lenka posmrkla, bylo vidět, že má slzy na krajíčku. Honza ji pochlabil:

-Neplač, Leničko, je to už dávno pryč.

-Tobě se to řekne..., špitla a hřbetem ruky si setřela slanou perličku, která se jí objevila na tváři.

Do světnice vešla Lucie:

-Á, mládež ve chvíli intimity!

Lenka vstala:

-Jseš blbá!

-No, hned se tak nenech vyvést! Byla to sranda, hájila se Lucie.

-Pěkně blbá sranda, nemám náladu na tyhle fórky a vůbec, stárej se o sebe a dej mi pokoj!, vyjela Lenka. Lucie si vzala ze skříně plenaný svetr a opustila místnost. Sotva za ní cvakla klika, zeptal se Honza:

-Prosím tě, co ti je, vždyť zas tak moc neřekla.

Lenka se rozbrečela a dlouho nebyla k utíšení. Honza se cítil strašně nepříjemně.

-Stalo se něco?, jeho hlas byl nejistý.

Lenka se na něj zadívala:

-Viš, napadlo mě, jak to bude s náma až odjedu. A tiše zavzlykala.

NA VŠECHNO SERU, vyryl Ludvík tím největším nožem do stolu v kuchyni. Pod to připsal DVORSKÝ=AIDS. Podtrhl svoje dílo a prohlížel si je. Měl takový vztek, že nemohl už ani nadávat. A jak tak kroužil čepelí nožiska po stole, sjela mu ruka níž a teď jím zlehounka přejížděl po svém pravém lýtku a útrpně se při tom usmíval. Oči měl vlhké, prázdné. Ostří se jemně dotýkalo jeho kůže a zanechávalo v ní svůj otisk. Svěží vánek. Na rušné ulici si hrály děti a nebýt opatrnosti řidičů, byly by mrtvé. Tak se cítil Ludvík. Opuštěný, bez života, sám. Sám se svým neštěstím. Se svým vztekem rozbouřeným mozkem.

Civěl do zdi a pižal si nohu. Pustil si rádio. Vypnul ho. Pustil si televizi. Vypnul ji. Vyhodil botu z okna. Přinesl ji zpátky.

Brzo přišli rodiče z práce. Otec rozverný, máma bez nálady.

-Potkali jsme Tumlíčovy, oznámila.

Ludvík se zatvářil navýsost kysele, ale spíš jen pro sebe. Co jim budu povídат! Otec si vzal z nákupní tašky rohlík:

-S téma lidma není něco v pořádku...

Ludvík si zacpal uši. Nechtěl o té protivné rodině nic slyšet. Chtěl spát. Sebral se a prošel dveřmi do svého pokoje.

-Pán nenachází partnery na úrovni, jsme pro něj jenom takovéj pív, co?, zašklebil se pan Sunař a plácnu paní Sunařovou po zadku.

-Kuš, ty, odstrčila ho.

Nebudu tady! Ludvík si vzal věci a rychle se vytratil ven. Vydal se po sídlišti, tam a zase zpátky a zase tam... Chodil pomalu, ale bavilo ho střídat kroky, pokládat jednu nohu před druhou, sčítal si je, až došel k neuvěřitelnému číslu. To stál před samoobsluhou.

Na lavičce u pískoviště bylo volno, možná trochu mokro. Ale hlavně dost opuštěno na to, aby mohl být spokojen. Zlomil se do sedu a nohy mu zůstaly trčet šikmo dolů tak, jako když stál.

Byl rozvalený na lavičce a paty měl skoro zabořené v písce. Všiml si, že uprostřed pískoviště sedí chlapeček a holčička. Pozorovali

ho. Dělal, že se divá jinam, raději. Obě děti si ho pak přestaly všímat. Nehrály si ale. Povídaly si. Ludvík je poslouchal.

-Já se můžu dívat i večer, chlubil se chlapeček.

-No a co?, odsekla mu holčička. -Víš, že mám mluvící pannu?!

-Nevím, ale ona nemluví. Stejnak.

-Mluví!, nedala se holčička.

-Nemluví. Ona tam má kazeták a tam je to, co mluví.

Chlapeček se zatvářil vítězoslavně. Vaše starosti..., pomyslel si Ludvík a trochu se protáhl.

-Přijede k nám televize, řekla holčička najednou, -střejda to říkal.

Ludvík zpozorněl. Chlapeček s holčičkou teď seděli na okraji pís-koviště.

-Budou dělat závod. Na kole.

-Já mám taky kolo, terénní, pochlubil se chlapeček.

-No a co!, holčička byla na něj zlá.

-Vajco, vrátil jí to, -americká opico!

-Nech si toho!, mrčela holčička.

-Martinica opica, snědla doma zajíca!, chechtal se jí do očí.

Praštila ho:

-Stejně přijedou. A budem v televizi! Budou jezdit na kolech a pak tam bude sláva.

Ludvík si teď naráz všechno uvědomil. Já trouba, já jsem takovej trouba! Vyletěl z lavičky a rozběhl se po sídlišti. Hulákal.

Před půl třetí čekal pan Dvorský před vraty posilovny. Ludvík přišel.

-Radku, počkej, Radku!, Radek se otočil.

Byla to Renata. Ale přirozeně, že ji poznal po hlase! Nevěděl, jestli se má otočit, nebo jít dál a dělat, že přeslechl. To ale nebylo dost dobré možné, protože byli v ulici sami.

-Ty už končíš?, zeptal se ne příliš důvětivně.

Renata mávla rukou a druhou si prohrábala vlasy. Zavlnily se jako příboj. Příboj Rudého moře!

No jo, ona je krásná. Ona je mnohem hezčí než Jana, přemítal. Je nejhezčí, samo, je jasně nejhezčí. A je tak veselá!

-Co budeš dělat odpoledne?, zeptala se ho. -Budeš ještě trénovat?

Ne, nebudu, chci být s ní!

-Ne, řekl, -jestli chceš můžeme se vidět, ty teď něco máš?

-Hmm, přikývla smutně, -ale v pět už budu moct.

-Tak dobré, zakončil Radek. -Tak se v pět potkáme. Tady?

Přikývla:

-Tak tady. Ahoj.

Zamával jí. A když odcházela, dlouho se za ní díval. Chci být s ní. Je to zvláštní. K té jediné jsem přišel jako slepý k houslím, a teď mě nejvíce bere! Úplně jsem fascinované představou, že za chvíli budu zase s ní. Možná mě na ní přitahuje právě ten rozdíl! Ona mi napsala! Vůbec jsme se neznali! A ona mi napiše, že mě miluje. Já se zblázním. No jo, asi už se stalo. Jsem prostě blázen do ní!

Zakroutil hlavou a vydal se k domovu. Před Tumlišovic záhadným domem stálo fialové auto.

Radek potichu vklouznul do bytu, aby náhodou někdo neslyšel, že se vrací domů.

Rodiče by pak po mně určitě něco chtěli, radši se schovám do pokojí, tam budu mít klid. Tiše si vyzul boty, po špičkách prošel chodbou, opatrně otevřel dveře do svého malého království a rov-

nou na postel. Rozvalil se na ní. Bylo mu fajn, skvěle. Ještě dvě hodinky, a pak budu s Renatou, s Renatkou! Její jméno mu na delší dobu uvízlo na rtech. Jaké mu působilo potěšení mazlit se se třemi krásnými slabikami: Renata. Ona je opravdu nádherná, stejně jako to její jméno. Renata.

Napadlo ho, že by si čekání na pátu hodinu mohl ukrátit s nějakou knížkou. Hmm, to je dobrý, říkal si, stejně jsem už dlouho na nic nesáhl. Pomalu se zvednul z postele a udělal tři kroky k místu, kde stála malá knihovnička. Odsunul jedno ze skel vitriny.

-Fuj! Tady je prach! vyřkl s dostatečným odporem. Nikdy by mě nenapadlo, že se prach může dostat dovnitř i přes to sklo! No, to je jedno, ale teď honem, musím si něco vybrat. Tohle ne, to taky, to je nějaká blbost, to jsem četl, to taky ne, ne, ne. Radek si prostě nedokázal vybrat. Zrakem přejížděl po vazbách knih, ale duchem byl mimo. Nedokázal se soustředit, nemělo cenu snažit se něco si zvolit. Stejně bych to za ty dvě hodiny nepřečetl, tak co, ospravedlnoval sám sebe.

Ani vitrínku nezavřel a opět sebou hodil na postel. Pod hlavu si strčil malý polštářek, převalil se nabok a zavřel oči. Tak si aspoň chvíliku zdřímnul. To bude asi nejlepší, tak! Víčka stisknul ještě pevněji, dlaně sevřel do pěstí a vůbec se stočil do klubíčka, jak již to od dětství dělával, když potřeboval rychle usnout.

Radek odpočíval sotva pět minut. Najednou byl ale záhadně probuzen, to asi někdo z rodiny. Stále měl ještě zavřené oči, když mu nějaký hlas pošeptal:

-Vstávej hochu, hola, vstávej! Máš tu dámskou návštěvu, tu! Když si promnul oči, aby se mohl po pokoji lépe rozhlédnout, uviděl jen zavírající se dveře. V místnosti už nikdo nebyl.

Dámská návštěva, dámská návštěva..., že by to už byla Renata? Kolik je hodin? Zběžně se kouknul na hodinky. Vždyť ještě nejsou ani tři hodiny! Hmm, to je divný! Celkem bleskurychle vyběhnul před dům. Z ničeho nic se zarazil.

Na tváři se mu objevil rozpačitý úsměv. No, to snad ne, řekl si sám pro sebe a probezně se podivil vstříc nebi. Co jsem provedl, copak mi nestačí jedna holka? Já jsem teď šťastnej, ale když se člověk nemůže rozhodnout mezi dvěma štěstíma, tak to pak moc šťastnej není, co?

-Ahoj..., nesměle zaševelila Jana, -Já... já jsem ti přišla něco říct..., vís...

Radek chápavě vycenil zuby a ukázal Janě, ať jde dál.

-U mě na to bude větší klid, nemyslíš?

Jana skromně kývla a násleovala ho.

I když bylo odpoledne v plném proudu, pomalu se z dálky blížila nic dobrého nevěstící tma. Svěží vánec se pomaloučku měnil ve stále silnější vítr, který popoháněl těžké mraky blíž. A to na zítřek hlásili slunečno, no, to jsem zvědav, jak to zítra bude, povzdechnul si Radek. To už ale seděli v jeho pokoji.

-Můžu ti něco nabídnout?, nepředstíraně zdvořile se Jany zeptal. Lehce otočila šíjí dvakrát ze strany na stranu.

Radek pochopil. Jsem vážně napnutej, s čím ke mně přišla. Hmm, možná..., vlastně určitě to tuším, no jo!

Jana brzy začala:

-Viš, Radku, já jsem si to dlouho promýšlela. Já se tomu prostě nedokázau ubránit! V očích se jí objevily malé kapičky slz. -Já tě mám moc ráda...

Přistoupil k ní a něžně ji pohladił po hřbetu ruky. Potom si kleknul před křeslo, v němž seděla. Opatrně, jako tu nejkřehčí věc, vzal do svých její prsty a zadíval se jí do očí. Jak rozto-

mile těkaly!

- Jani, na tohle se nedá nějak rozumně odpovědět...
Na chvíli znejistěla, že by si to mezitím rozmyslel? To ne!
Radek záhy pokračoval:

- Už jsem ti pověděl, co k tobě cítím, ale teď to nějak nedokážu zopakovat. Asi bych to nedokázal říct tak hezky jako ty...
Jsem divněj?

Jana se uvolněně rozesmála:

- Jo, to teda jseš, abys věděl! Já už měla strach, že sis to mezitím rozmyslel.

- To spíš já měl strach, že si to rozmyslíš..., naoko smutně zašeptal. Potom prudce rozjasnil svůj obličeji: - Takže teď jsme rádi, že si to nikdo z nás nerozmyslel, co?, řekl tak nějak za oba to, na co v té chvíli mysleli. - Tak co podnikneme?

Dlouho nikdo z nich nic neříkal. No jo, co teď s tím, když to je? Oba v sobě hledali, ale ve slepé ruce se jim objevovaly obludné nicotnosti. Oběma náhle došlo, že to k čemu se rozhodli, jim bude trvat hrozně dlouhou dobu. Nevěděli, jsou-li na to dosudatečně silní, a tak se o sobě ujišťovali stisky rukou. Hádci prstů měli spokojenosť v jistotě hmoty. Za tou mozek ani neštěkne. Po chvíli.

- Mohli bychom třeba do kina, do divadla, na koncert, do parku, na procházku, kamkoli.... vybavovala si Jana, bylo však vidět, že ta záplava slov ani ji neuspokojuje. - Já vím, všechno je to všední, omšelé, tisíckrát odzkoušené..., ale víc mě nenapadá... Radek v sobě cítil slova, nechtěl je vyslovit, ne snad, že by to nedokázal, ale ze strachu. Nakonec zvolil jiná, o něčem jiném:

- Chci, abysme byli jiní! Úplně jiní než všichni ostatní, musíme být takoví, protože býl stejný je zbytečný. Stiskl přitom Janinu ruku silněji, až v polštářcích prstů a u srdce ucítil její tep, výdechy chlopní oživující neustále nekonečné shluhy mrtvých atomů.

Radek cítil, že by to přece jen mohla být ona! Položil se k jejím nohám, obejmul prsty její kotník, byla drobná a mírně nešťastná. Co s náma, když nevíme, co chtít?

- Nezbyde asi nic jiného, než se začít poznávat. Máme na to dost času, musíme ale začít... Radek Tumliř přikývl, zvedl se a vstal.

- Jasné! Mám návrh..., odmlčel se, a pak ztišeným hlasem pokračoval: - Dneska je středa... Navrhoju, abychom se do pátku neviděli, oba si to všechno necháme projít hlavou a v pátek po obědě si řekneme, co a jak. A když budeme oba chtít, sbalíme si vše a půjdeme spolu na čundr, jenom my dva, dva dni jenom spolu. A poznávání může začít!

Jana byla překvapená, chvíli uvažovala a nakonec souhlasila:

- Klidně, rozhodně to bude netradiční... Ale i já mám jeden návrh, vlastně jenom takové zlepšovací..., začala nejistě, - každej si vezmeme svůj stan, jo?

- Tak jo, nejdřív se musíme poznat duševně!, zasmál se a v hloubce duše se zastyděl.

- Takže teď jdu domů a do pátku se sobě budeme vyhýbat, nebudu myslet na nic jiného než na tebe... A dneska připálím večeři, aby mi mamka mohla říct, že jsem se snad zamílovala!

Radek Janu vyprovodil ke vchodu, rozloučili se krátce. Slunce bylo téžké jako roztažený bronz. Vrátil se do svého pokoje. Stalo se něco! Teď se něco podstatného stalo! Chvilinku pozoroval nehybný prach v knihovničce...

Rozběhl se do kuchyně pro hadr. Namočil ho a pak jednu knížku po druhé utřel. Strhal ze stěn obrázky horských masivů a velehory

nacpal do koše. Vyměnil si povlečení, pustil si Paganiniho Koncert č. 2 a v síle hudby tiše oddychoval. Cítil, jak se do něj vlévá energie, vidina toho, že to půjde, že to musí jít!

Už žil pátečním odpolednem, nejdřív nemůžou najít místo ke stanování, pak zase zapomenou sirký a on se pokouší rozdělat oheň dvěma křemeny. Nakonec bude nejjednodušší jít je kupit do nejbližšího kempu a až zatopí, tak to začne. Armáda otázek a on sám proti nim. *Laura, Petrarcova femme fatale...*, vybavil si citát z nějaké knížky o italské renesanci. Ano, *femme fatale*, osudová, souzená, nadosmrť...

Jehla gramofonu zapraskala, cukla sebou, deska byla u konce, reproduktory se zalkly tichem. Realita byla reálnější než se zdálo. Do odjezdu s Janou je nejméně čtyřicet osm hodin. Teda, pokud bude souhlasit. 48! Proč jsem sakra navrhoval, abysme se neviděli? Do hajzlu, co s tím?

Z obýváku se ozvalo zvláštní zakukání hodin, podíval se, kolik je. Čtyři odpoledne. Za hodinu na mě čeká Renata...

Jestli se nevpamatuju, špatně to se mnou dopadne! Ale nejít tam nemůžu, i kdybych to nakrásně chtěl udělat, přece se na Renatu nemůžu jen tak vykašlat, jsme přece domluvení, souhlasil jsem. A jak moc jsem chtěl...! A chci...

Zcela proti vlastnímu očekávání v sobě zase našel pořádný kus Renaty. Jego představy se stále rychleji soustřeďovaly k ní. Nakonec, proč ne? Dohoda zněla, necháme si všechno projít hlavou, jo, tak jsem to říkal. Jana souhlasila. Moc dobré ví, že ji miluju, tak at mě nechá to nějak důstojně skončit s Renatou, ta holka si přece nic zlého nezaslouží...

Stejně si jen tak kecám. Ted' už je docela dost jasný, že se to bude muset vyřešit samo, přiznal si a začal se shánět po holícím strojku.

Vždyť jsem si ho schválнě přinesl do pokoje, aby mi ho nikdo nevzal! Tak kde ksakru je?! Šel se podívat do koupelny, ale ani tam nebyl. Takže to budu muset vydržet neoholenej. A Renata taky... Je to blbý, kterej kretén mi ho zašantročil?! Neoholenej jít nemůžu! Zkusím břitvu, řekl si a prstem pohládal její ostří.

-Břicho si budeš masírovat, radil Ludvíkovi pan Dvorský a Ludvík se zájemem poslouchal. -Jinak je to dobrý, kluku, věřím ti.

Ludvík zrovna zajel rekordní čas. Rovných padesát. Byl ted' zase plný odhodlání a vůle. V posilovně vrátný vytáhl z tašky masážní krém a natřel jím Ludvíkovo břicho. Bílá mazlavá mast příjemně studila. Posilovali dlouho, s krátkými přestávkami, snad víc než tři hodiny. Kolem čtvrté zamkl posilovnu a šli.

-Viš, že máš u mě svetr? Nechais ho tam včera.

Vida, pomyslel si Ludvík, a já ho ani nehledal!

-Běž dál, řekl pan Dvorský, - já to tady ještě přivřu.

Ludvík vstoupil do pokojíku. Staré známé plakáty. Rakjiaen, Novotný, Richter...

-Tady jsem, promluvil najednou pan Dvorský z rohu místnosti. Jak se tam tak rychle dokázal octnout? V ruce držel rolák. Přiskotačil k Ludvíkovi: -Chci ti říct ještě něco. Podíval se na něj tajemně. -Závod, to nejsou jenom nohy, ruce, svaly a tak. Stejně jako tělo, musí být připravena i tvoje duše. Chvíli se odmlčel. -Rozumíš mi?

Ludvík nejistě přikývnul.

-Nechtěj bych tě do ničeho nutit. můžeš mi klidně odmítnout, ale mluvit bych s tebou měl... Jak řekl, jemně přejel svými starými prsty po dřevěné sošce v poličce nad postelí. Ludvík napjatě

poslouchal.

-Buddhismus, pravil Dvorský, - je učení tak staré, že sahá až za hranice veškeré paměti světa. Samozřejmě, že ti teď nebudu nic vštěpat či dělat kázání. Jenom ti chci trošku poradit. Buddha už před více než dvěma tisíci lety řekl, že tělo se má zbavit své žádostivosti, duch se má osvobodit, a tak je možné překonat utrpení a překážky. Cyklistiku z toho rozhodně vyjmout nemůžeš.

Ludvík ho sledoval dost nedůvěřivě, ale se zájmem. Věděl, že Dvorský ví, co říká. Už mu věřil. Ten děda z vrátnice se proměnil v moudrého starce, který teď předává své vědění další generaci. Až já budu takový moudrý stařec..., zasmál se.

-Pohodlně se usad. Usadili se oba na zem, Ludvík blíž ke stěně. -Tak. Nejdůležitější je, umět si poradit s vlastním dechem. Každý si myslí, že ovládá své tělo, ale mnohdy je tomu naopak. Často si naše tělo ovládá nás, jak jen se mu zachce.

To jo, to teda znám až moc dobře, ušklíbl se vduchu Ludvík.

-Proto nad ním musíme nejdříve získat kontrolu. Než se ale začneme zabývat krocením našeho dechu, musíš si uvědomit, co vlastně všechno na svém těle máš. Končetiny, vzpmeneš si, ale jistě té nenapadnou takové maličkosti, jako že na nich máš taky prsty, můžeš s nimi pohnout, něco do nich vzít, zkus si to! Tak.

A Ludvík poslouchal stále pozorněji a stále víc a víc se noryl do hlubin svého těla i vědomí.

-Dech, mluvil pan Dvorský tiše a vyrovnaně, - je podle našeho učení základem celého života tvého těla. Člověk zapomene, že dýchá, ono se to děje jaksi samo. Chci ti ukázat, jak se můžeš naučit svůj dech ovládat a přimět ho, aby pracoval pro tebe a ne jen s tebou.

Seděli tam dlouho a Ludvík pronikal do tajů Dvorského slov, pozorně naslouchal svému guru a cítil, že se s ním opravdu děje nějaká zvláštní proměna. Uvědomil si pojednou každý svůj sval, každý kousek svého těla cítil a stejně tak dokázal skoro hmotně cítit své myšlenky.

Na závěr Dvorský řekl:

-Mám pro tebe tvou vlastní mantru. Chci, aby to byla tahle. Nato se napřímlil, nadechl, zavřel oči a tiše, a přesto znělým hlasem zamumlal: -Ab hūra bhūra va, chvakhramatha sadhma, bhūra va. Pak se podíval na Ludvíka: -Budeš si to pamatovat?

A Ludvík přikývl.

-Budu.

Radek se sešel s Renatou. Čekala už před pátkou, Radek taky přišel o něco dřív, a tak se tam potkali. Už při první větě, kterou spolu prohodili, objevilo se v Radkovi to staré známé neštěstí. Byl zase v koncích. Bylo mu jako postotisící jasné, že Renatu tak miluje, že ji nikdy neopustí. A ona byla šťastná, viděla to na něm, cítila to z něj.

V parku ji políbil a její ústa se mu úplně odevzdala. Měla měkké, vlhké rty, líbání bylo sladké, dlouhé. Vždy se od sebe oddálili, aby si mohli hledět do očí, a potom se k sobě ještě silněji přitiskli, drželi se pevně, jako by se snažili být jeden, aby je nikdo nikdy nemohl od sebe odtrhnout.

A znova líbání, sladké, dlouhé. Hladili se po těle a jejich oči zářily štěstím.

-Miluju tě, miluju tě, šepotala mu Renatka a celá se chvěla. Znovu a znova splývala jejich ústa, znova se k sobě tiskli, chytali se pevně za ruce a přivírali oči tou krásou. Jemu i jí tloukla srdce, jako by se chtěla vyrvat z hrudi a stát se jedním

velkým, plným lásky. Milující srdce.

Potom se procházel. Vedli se za ruce a dívali se na sebe. Renata se nádherně smála, zářila.

-Kam půjdeme dál?, zeptal se Radek, -Mě nic kloudnýho momentálně nenapadá.

-Procházení se ti už znelíbilo?

-Ale to zas ne, to ne. Já jenom, že bysme si mohli třeba někde sednout, aby nás z toho chození nerozbolely nohy. Pak velice hlbokým hlasem pronesl: -Víš, zítra mám ty závody, a tak bych se nerad už dneska předem odepsal. Radši bych si vážně někde sednul, třeba někam do hospody.

Renata se velice udivila:

-Takže ty mě chceš táhnout do hospody?! To se teda pěkně vybarvuješ! Já bláhová myslela, že sportovci nepijou!

Oba se srdečně rozesmáli. Popadali se za břicho a vůbec vypadali, jako by právě z nějaké té hospody vyšli.

-Proč ty musíš vždycky takhle všecko obracet?, smál se Radek, -Když jsem, chacha... řekl, že bych šel do, cha..., do hospody, tak jsem..., jsem tím měl na myslí spíš restauraci. A pili bysme výhradně nealko. Hmm, no vlastně, už to mám! Navrhoval bych NOVOU VLNU.

Renata dala očima najevo, že souhlasí. Společensky se do Radka zavěsila a už šli. Cestou to byl samý fórek, pusa od ucha k uchu, hlasitý smích...

V baru si oba poručili kolu. Slizoun ji přinesl bleskově a dokonce s citronem.

-To se divím, normálně mu to trvá věčnost. Radek se lehce zazubil a položil svou ruku na již připravenou Renatinu.

Jeho přirozený úsměv opětovala. Šibalsky vážně se mu zadívala do očí.

-Víš, já na tom nic divného nevidím. Chodils sem dříve s kulkama. Jenže teď jseš tu se mnou, a proto si dal tak záležet. Spojené páry mu určitě nechají větší spropitné, než několik udřených sportovců.

Radek zakřivil bradou a přitakal. Zdůvodnění si našla opravdu dokonalé, to se musí uznat. Teď se až divím, že šla studovat na zdravku, jestli ji pro medicínu nebude škoda. S tou svojí vyřídkou by se hodila spíš na advokátku. Ta by porotu dokázala určitě ukecat.

-Na co myslíš?, zaznělo Radkovi v uších. Svůj zrak opět zaostřil na Renatu. Omluvně dětsky se uculil:

-Já jen tak, přemýšlím o tobě. Pevněji ji stisknul dlaň do své a mírně sklopil oči. -Já..., já tě mám rád..., hodně!

Renata udělala shodné gesto a zopakovala tytéž slova:

-Mám tě ráda..., taky hodně!

V baru NOVÁ VLNA pak seděli ještě alespoň dvě hodiny. Tiše si povídali. O sobě, o tom, co cítí jeden k druhému, o tom, co může přijít, bylo jim nádherně. I obyčejný šedý cigaretový dým se ve světlech reflektorů snažil zkrásnit a tak na sebe oblékal jednu barvu za druhou. Renatina a Radkova slova postupně zanikala ve spárech hudby, lomozu dalších hostů a cinkotu skleniček.

-Tak ahoj!. řekli si před panelákem, v němž Renata bydlí.

-Nahoru už radši pojedu sama.

Dále už jen pusa na rozloučenou a vzájemné zamávání skrz prosklené dveře.

Radek se otočil a pomalým krokem se vydal směrem k domovu. Vysoké pouliční lampy již dlouho prosvěcovaly okolní tmu, bylo těsně po osmé hodině. Rozsvícená okna mnohapatrových domů vytvářela roztodivné obrazce. Některé vypadaly skoro jako tiskací pís-

mena. Radek se snažil si ve stěnách paneláků něco přečíst, ale obyvatelé jednotlivých bytů mu to střídavým rozšířením a zhasínáním kazili. Jejich škoda, říkal si, takhle se o sobě nic nedoví. Hmm, a já o nich taky.

Domů dorazil asi za deset minut. Opět potichu, neslyšně vklouznul do bytu a stejně tak do svého pokojíku.

Hmm, tady to prokouklo!, chválil si svou odpolední práci. Jak jsem na stěnách mohl mít takové nesmysly! Slastně se položil do postele, hlavu do stropu. Cha, já se kvůli těm holkám snad začínám měnit. Vždyť já si i uklidím, a to jen tak! Cha, já jsem páko! Usmíval se sám sebou překvapen. No jo, je to tak, no jo, hmm..., co s tím uděláme? Co já s téma dvěma holkama udělám?! Pcha, cha, já jsem vůl... Vždyť přece se nedá chodil s oběma.... nebo, že by jo?... Ne, nejde to! To je jasné, přišlo by se na to. A jak bych pak vypadal, radši nemyslet!

Radek ležel na posteli, usmíval se, ale to byl spíše výraz počínajícího zoufalství. Jó, stát se tak schizofrenikem, to by nemuselo být špatný, tak bych mohl mít obě... Cha, nebo si pořídit dvojnáka, no!... No, tak to by bylo asi dost debilní, hmm. Jenže jak se mám rozhodnout, když se mi obě tolik líbí! Vždyť je mám obě moc rád! Jsem vůbec normální? Hmm, asi ne... Každá z nich je nějak jiná a přitom zase stejná! To je fakt na zbláznění!

-Radku, máš večeři na stole!, ozval se z kuchyně ženský hlas a přerušil tak Radkovy nekonečné úvahy.

-Já!, dal o sobě vědět. To je divný, zamyslel se, že vědí, že jsem doma. Vždyť jsem vcházel tak potichu! No, tak to dělám asi špatně. Naštval se. Jako by nevěděli, že večer nikdy nejím. Kolikrát jsem jim říkal, že to není zdravý! Pch, hmm, cha, ale kdo tady na mě bere ohled...?

Vystříhl hlavu ze dveří:

-Já jist nebudu, dejte to třebas psovi!

Co se mnou bude? Jana? Renata? Vybrat si nedokáže. A jestli ne já, kdo to za mě vyřeší? Co kdybych si hodil třebas korunou a ta by rozhodla za mě? Šel bych za tou, která by mi padla. Nemůžu mít to i to. Vždycky něco někde musím obětovat, aby to jinde bylo lepší. A co když to spadne blbě? No, koneckonců je to pořád lepší než nic. A nebo..., že bych to udělal tak, že zůstanu s tou, která mi nepadne?

Když padne Jana, půjdu za Renatou, když Renata, za Janou! No jo, to bude nejpoctivější... Stále víc se začal upínat ke svému nápadu. Najednou se mu zdálo, že tou minci se všechno vyřeší. Strašně jednoduše.

Chvíli se přehraboval kapsami, než konečně vylovil to, co hledal, nizozemský gulden, kdysi ho dostal od strýce k narozeninám, prý pro štěstí. Tak uvidíme... Obracel minci ve zvlhlých dlaních:

-Všechno je na tobě!, říkal.

Jana je ten nápis a Renata zas ta královská hlava... Vlastně opačně... No, však si můžem losnout. Když padne hlava, bude mít nápis Renata, když padne nápis, bude mít Jana hlavu.

Mince cinkla o strop. Buch! Tukla o koberec. Tak, Renata má nápis... Jana hlavu... Pcha, vždyť jsem to věděl od začátku.

Zavřel oči, opřel se o lokty a vsedě uvažoval, moc si přál, aby spadla ta pravá. Pak si odkašlal, rozhlédl se a hodil. Mince rotovala ve vzduchu, několikrát se odrazila od země, kdež klesala naposledy, dopadla na hrany psacího stolu a odkutálela se po něm na postel a z ní konečně na podlahu. Radek se raději otočil, aby se nemusel dívat, utíral si dlaní horký pot.

Když zvuk pohybu doznel, pomalu se vrátil k židli, dřepl si

a otevřel oči. V prostoru mezi jeho bačkorama byl gulden. Stál na hraně...

Radek zaklel. To je...! Uděláme to jinak! Budu ji házet jako kostku. Došel si do kuchyně pro kulatou pikslu od sojového masa. Nikdo tam nebyl! Opatrně se zase vkradl do pokoje, vyklepal z krabice sojový prášek a vložil do ní minci. Vrchní otvor zakryl sešitem, sevřel rty, zopakoval si:

-Padne nápis, je to Renata, jdu za Janou, padne hlava, bude to znamenat, že na Janu se musím vykašlat. To by koneckonců vlastně ještě šlo. Máme čas na rozmyšlenou...

Začal minci v dóze kvrdlat. Budu to dělat aspoň půl minuty, řekl si a stopoval si to. Jakmile vteřinová ručička prchla za třicítku, převrhnuł pikslu sešitem dolů a postavil ji na desku stolu. Vstal a chvíli se procházel po pokoji.

Slibuju tady, na všechno, co dokážu, že pro tu, která padne, se rozhodnu a druhou nechám v klidu. Slibuju! Přiskočil ke stolu a strhl z jeho povrchu kulatou krabici.

Z kruhu mince se na něj Zubil nápis. To znamená... Jde se za Janou! Ted? Jo, hned!

Oblékl se a vyrazil.

Jak se do něj postupně ukládal zklidňující rytmus chůze, zpomaloval. V dálce před ním se objevil ze tmy Vertov, opilci hučeli jako včely v úlu. Šlápl nohou do kaluže a do ponožky se mu začala vpíjet voda. Doprdele! Co jí řeknu? Co jí řeknu? Co jí můžu říct? Nemáme se vidět do pátku, přece za ní nemůžu přijít a říct: Rozcházím se s Renatou... Vůbec o tom neví... A co kdyby se náhodou zeptala proč? Co jí na to říct? že jsem si hodil penízem a zrovna mi padlo, že mám jít za ní? A co kdyby padlo, že mám jít za Renatou, to bych za ní nešel? Tohle ne! Tohle snad už ne! Jakým právem já mám trpět, že jsou dvě?! Zastavil se a vztekle dupal nohami na místo, když se dostatečně unavil, sedl si na zídku nejbližšího plotu a rukou si z kaluže naplácal vodu na obličeji. Osvěžilo ho to.

Viděl před sebou Janu a Renatu a usmál se a přešel Vertov a dál po ulici S. Pollacka a zastavil se před Katčiným domem a stiskl tlačítko *MUDr. BALINA* a za moment mu přišla otevřít Katka a řekla, že je doma sama a dveře se za nimi zavřely.

VII

Chladný vzduch zrána osvěžoval a studil, vnikal do pokoje potevřeným oknem, klesal na plochu stolu, na rozházené mince, na inkoustovou skvrnu, kterou se Honzovi nepodařilo vyčistit a modrá barva se už vsáklá pod lak, měla tam zůstat navždy. Chlad vlézal pod Blamžíkovu peřinu, zachumlal se víc, ale cítil, že poslední část jeho snu už se odkrojila a padla k těm ostatním do zapomnění. Nevěděl nic.

Zvedl víčka, v počáteční mléčné mlze se začaly zaostřovat jednotlivé věci v jeho pokoji, hmátl pod polštář, vytáhl kapesník, pak kus staré žvýkačky a konečně to, co hledal. Lenčinu fotku. Dostal chuť slyšet Pixies, vyskočil z postele, uhodil ukazovákem o tlačítka s šípkou doprava a z magnetofonu vylétly bici s kytarou. Zkoušel si zpívat se zpívákem, česky:

-Je ona, je pomoc, můj sen, můj sen...

Trefoval se do melodie, jak jen dokázal. Díval se na Lenku, fotografie byla skoro v pohybu, jako by na něj v nejbližším momentu chtěla mrknout. Bylo mu dobré, a přece byl trochu nervózní z dnešního závodu, okusoval si nehty.

Podupával si do rytmu, začal cvičit, krev se mu rozeběhla končetinami až na dno prstů, upažoval, rozpažoval, všechno se mu zdálo jednoduché, jednoduché a snadné.

Hodil na sebe župan, na chodbě se rozhlédl, jestli ho někdo nevidí. Věděl, je doma sám, vždycky se rozhlížel. Zvyk z dětství. Šel na půdu, z jednoho trámu, co podpíral střechu, visel na dlouhém špagátu kožený pytél. Honza otevřel bílou skříň. Prach, co na ní byl, by se dal snad vásít, překrýval její povrch tak dokonale, že u Blamžíků nikdo nevěděl, jakou má vlastně barvu. V policích a příhrádkách se válely různé cetky, kousky hader, prázdné flakony, šachové figurky a obroučky brýlí, většinou s rozbitými skly. Bylo to po pradědečkovi. Blamžík vytáhl starou hnědou krabici, položil ji na zem a otevřel. Boxerské rukavice. Nasadil si je, postavil se do obranného postoje a díval se na sebe do zrcadla. Několikrát pravičkou vyrazil, ale ten na druhé straně se neleklt.

Začal bušit do pytla, těžce uhýbal jeho ranám, nebo se od nich odrážel a zase se vracel do původního stavu klidu. Ne nadlouho. Blamžík si představoval, že je to kluk, který ho v páteři zmlátil, protože nemohl najít svou třídu, byl to vztekoun. Cítil se teď fajn, jako silák.

Chodíval sem aspoň jednou za týden. Kdysi mu to rodiče zakazovali, ale dneska už ne. Nikdy nechtěl být boxerem, chtěl se jenom umět bránit. A útočit. Jako všichni. Málokdo má ovšem doma boxerské rukavice a pytél, aby mohl začít.

Zrychlil, nohy i ruce mu kmitaly jako výborně seřízený psací stroj, ještě naposledy udeřil, pytél se vzepjal a vydal se na cestu ke stropu.

Honza se podíval, kolik je hodin. Nejvyšší čas vypadnout. To stihne. Otočil se a vracející se pytél ho vystřelil dopředu. Ještě těžce tak. Právě v tu chvíli totiž na Blamžíkovo místo těžce dopadl velký kufr, plný závaží. Honza klopýtnul, ale rovnováhu udržel. Zastavil se až u svého pokoje. Uf!, oddychnul si. Došel si pro něco k jídlu. Dneska je před závodem, dal si proto jen rohlík, jablko a sklenici mléka.

Rychle se oblékl. Ven! Byl podzim, ale ještě to trochu vypadalo na léto. Svěží vánek si pohrával s listím v rozpažených koronech korun stromů. Červíci se ubytovávali v lesklých červených jablcích, komárům končila sezóna. Konec. Slunce připomínalo vír.

Honza Blamžík dorazil ke stadionu. Tam, kde jindy býval klid

a ticho, dnes sídlil shon a zmatek, všechno se točilo kolem modrobílého vozu televize, všiml si i stupníků pro první tři z tohohle závodu. Stejně nás víc nejede!, usmál se a dlouhým obloukem se vší horečce vyhnul. Byl rád, že ho nikdo nezastavil. Doufám, že nejsou i tady! A vklouzl do posilovny.

Konečně klidné místo. Zavřel dveře a teprve tehdy si všiml, že v místnosti už někdo je. Radek Tumlič. Pozdravili se.

-Ty už jsi tady?, zeptal se Honza. Radek položil činku do stojanu:

-No jo, já ti byl tak nervózní, že jsem ani nemohl dospat!, řekl a myslel na to, jak se už v pět ráno plížil z Balinovic domu, aby ho nikdo neviděl. Navíc tam zapomněl svoje klíče, takže ještě hodinku bloumal parkem a čekal, až uvidí trenéra přicházející. Teprve pak se odvážil dovnitř.

-Tak doufám, že to bude OK!, prohodil jakoby náhodou Honza a převlékal se do červených trenýrek a trička s nápisem PŘÍSTÁNÍ v domnění, že řeč se stočí na Sunaře a on se dozví, co s ním vlastně je, správně by měl být už taky v posilovně. Jenže Radek neřekl nic. Jen tak seděl a zvláštním způsobem se usmíval. Takový výraz u něj Honza neznal, a tak není divu, že si všimnul.

-Já si stejně myslím..., řekl a přitom nenápadně pozoroval Radka, -že se dneska vlastně stejně o nic nejedná. Radek zvednul oči a zvědavě se zaposlouchal do jeho slov. Bylo to ale spíše, jako by poslouchal jen jejich melodii a nechal se jí unášet dál, dál.

-Na rovinu, pokračoval Honza, -Sunař nemá moc velký šance. Pak jsme tady my dva. Mě Nabrousil ohodnotil líp. Vím, zní to trochu blbě, no ale je to tak. Prostě: Minimálně nás dva do nominace určitě doporučí. A co víš, třeba nakonec do Uppsalu pojede i Ludvík... Zasmál se.

Vstoupil trenér. Byl ve stavu horečných příprav. Tlesknul a podíval se na hodinky.

-Kluci, řekl a rozhlédl se. Všimnul si, že tu Ludvík zas není. -Já ho přetrhnu! Pak se zastavil proti oběma sportsmanům. -Mám pro vás takovou... no, povinnost. Ti pánoně z televize chtějí s každým z vás natočit takovej krátkej šot, nic moc dlouhýho, no ale chce to, abyste jim každej věnoval trochu času. Kluci koukali se zaujetím do hezké tváře trenéra. -Zajděte, jak se vám to bude hodit, ale nejlépe co nejdřív, tam k nim, k jejich vozu. Oni tam budou čekat, ano?

Honza s Radkem přikývlí a je zajímavé, co si každý z nich v té chvíli pomyslel. Honza cítil už teď trošku trému a zároveň takový slavnostní pocit, byl by ale radši, kdyby se tomu mohl nějakým způsobem vyhnout.

Radek, ten by se tomu také rád vyhnul, ale jeho důvody teď byly dost odlišné. Měl zvláštní náladu a sám věděl, že ještě nějakou chvíli s ním nebude kloudná řeč. Potřeboval prostě na chvíli vypnout a nebýt rušen. Asi za deset sekund se obou zmocnila touha být v televizi.

Tou dobou se k posilovně blížil Ludvík. Pod paží nesl pár jakýchsi knih. Když otevřel, spatřil zasněné cyklisty. Bouchnul knihami o závaží. Neříkal ale nic. Měl na sobě teplákovinu, byla zpocená, takže ještě asi ráno běhal. Teď ho Honza s Radkem společně sledovali v jeho chůzi ke stěně a kolem ribstolů.

Sedl si do koutku a vytáhl nějaké jídlo, v dost špatně zabalém papíru. Zmchlal jej, uchichtl se a hodil na zem. Pak vytáhl zpod bundy ještě další knížku a dal se do čtení. Tedy, aspoň to tak vypadalo. Ovšem představa Ludvíka s knížkou byla pro oba jeho kolegy, a dnes už, i když ne v tak pravém slova smyslu,

i soupeře, dosti komická nebo alespoň nadmíru neobvyklá. Proto se na sebe podívali a tiše se zasmáli. Byli roztomili.

Televizní štáb, včetně režiséra, měl plno práce. Zrovna se domlouvali se startérem a opodál postával Beda Nouchal s Tomášem Zápropravským. Čekali, až na ně přijde řada. Když startér odešel, muž s poznámkovým blokem (asistent režiséra), vyslechl "umělce" a dohodl s nimi průběh jejich vystoupení. Bylo to vlastně, po začátku a úvodních řezech, hned druhé číslo, lépe řečeno bod programu.

Beda se koukal chlápkovi přes rameno do bločku a zaujatě přikyval. Pak asi ještě něco měnili, škrtali, znova domlouvali. Nakonec se dohodli. Beda s Tomášem odešli po svých a asistent se začal shánět po sportovcích. Ti se dostavili jako na zavolanou.

-Jo, dobrý, dobrý..., mumlal nervózní asistent, -tak to jste vy tři. Počkejte tady, jenom co seženu rejžu, tak se do toho, myslím, hned dáme. S váma je, koneckonců, jasné, kde hrajete, sorry, jako..., kde vás pak budem brát, že jo, vy budete na dráze, he he. Rejžo?

Nezajímavá dívka s velkou mašlí se otočila:

-On je tam!, a ukázala ke karavanu s nápisem **KABEL EXTRA**.

-Moment, řekl asistent a zaběhl k chlapíkovi, co stál zrovna pod nápisem **EXTRA**. Byl to takový obyčejný chlápek, nebylo na něm nic zvláštního. Byl docela nevelký, umělecky taky nevypadal. Říká se, že všichni režiséři jsou magoři, ale tohle byl vlastně takový zcela obyčejný vyrovnaný neambiciózní rutinér.

Radek si při pohledu na režiséra vybavil jméno Rudolf Tesáček. Pamatoval si jej, kdysi to slyšel, byl to taky nějaký televizní režisér. Teď mu to jméno nešlo z hlavy a jistě se ho nezabaví ani při startu. Ach jo!

Rejža přišel, podal sportsmanům ruku.

-Ahoj, kluci. Já se jmenuju Houbal. Vy už víte, co bude, takže fajn. Nebojte, to bude jenom taková rychlovka. Nemusíte mít žádnej strach. Zvládnem to, ne?

Zasmál se. Vůbec se mi nezdá samolibý, pomyslel si Blamžík.

-Než se štáb dá dohromady, zavtipkoval asák, -to bude ještě trvat.

Honza, Radek a Ludvík se tedy posadili na schůdky vozu a čekali. Ani spolu nemluvili. Každý myslel na to své. Na to, s jakou přišel, s čím vším v sobě se teď vystavuje této situaci.

Deset minut se nic nedělo. Asistent zíral do diáře a pořád se nemohl zbavit dojmu, že na něco zapomněl, režisér zatím megafonem dirigoval přicházející obecenstvo:

-Prosím vás, potlesk začínáme z pravý strany, a pak postupně doleva, je to kvůli stereofektu, takže kdybych vás mohl poprosit, až na vás mávnu, začnete tleskat, zkoušíme!

Diváci se rozpačitě rozbleskali. Režisér nervózně posmrknul:

-Ne! Ne! Raděj to zkusíme až vás tady bude více... Zatím děkuju!, hlas se tříštil o betonové plochy stadionu. A on zamířil k asistentovi, rozkřikl se na něj: -Co je tohle za kompars, kdo to sem dal?

Asistent líně zvedl hlavu:

-To nic, ty domluvený teprve přijdou...

Houbal přikývl a procházející dívce vzal z ruky poloplný bílý klemek. Měl žízeň. Napil se. Byl to roztok z droždí a pudru, dívka byla maskérka.

Asistent už věděl, na co zapomněl. Na kompars s nacvičeným potleskem! Skousl si dolní ret a dělal jakož nic, vtom si

vzpomněl na naše tři cyklisty.

Zavolal na režiséra, ten si naposledy odplivl, dívka z maskérny s neštěstím ve tváři mu podala svůj bleděmodrý kapesník, otřel si rty a vrazil jí ho zpátky do ruky. Poplašeně se omlouvala, protože věděla, že není pěkná.

-Chtěl bych..., začal asistent a zapálil si cigaretu, neboť viděl, že režisér taky kouří. -chtěl bych, abyste nejdřív každej zvlášť řekli něco do kamery, něco o tom, jak se cítíte, jak si myslíte, že dopadnete, jak jste se připravovali, a tak vůbec. Hoši zrozpačiteli. -No a až to budem mít, tak pář záběrů z přípravy a tak... Nic to není!, podotkl, aby rozptýlil chuchvalce nervozity, stahujeící se v očích chlapců, vlastně jenom Radkových a Honzových. Ludvík byl klidný.

To má určitě z těch knížek, ta hromada písmen mu tak zblbla hlavu, že si neuvedomuje, co se děje, pomyslel si Honza při pohledu na přežvykujícího Sunaře, který zrovna nehtem seškraboval z trička skvrnu od svíčkové.

-Tak nejdřív třebas vy, kývl na Radka režiséru, -pojdte sem a řekněte nám krátce, co si myslí...

Řeč doléhala k Honzovým uším jen jako změť zvuků, nevnímal. Za chvíliku si vzali Sunaře, a pak už jeho.

Když pro něj asistent přicházel, uvědomil si, že se musí soustředit. Kousek před sebou viděl Ludvíka, jak se zrovna usmívá do kamery, ukazuje na své kolo a říká:

-Trénoval jsem myslím dost usilovně, věřím, že vyhraju... Honza Blažík si stoupnl asi metr před objektiv a čekal, až se rozsvítí červená žárovička v pravém horním rohu. Asistent mávl rukou a řekl:

-Jedem.

Ozvalo se slaboulinké předení kamery. Honza si nemohl vzpomenout na nic z toho, co si před momentem už asi posté zopakoval, zpod kůže na tváři začala prosakovat ruměncová. Režisér Houbal se na něj usmál a stisknutými pěstmi mu dal najevo, že je mu sympathetic, a že mu drží palce. Dělal to tak vždycky. Tohle gesto má totiž značný psychologický efekt. Někdy.

-Co jsem..., co jsem mohl, jsem dělal..., no, dělal, tedy trénoval..., blekotal Honza, -tedy chci říct, že jsem trénoval tak..., tak jak to nejvíce říkám. Trénoval jsem, myslím, jak nejlíp dovedu!, vyhrkl najednou Blažík a cítil, že ta poslední věta dává takž takz mínila, tréma z něj postupně mizela, vypouštěla se z něj jako z vany. -Cítím se dobře, i když jsem samozřejmě trochu nervózní, ale kdo by nebyl. Že? Myslím, že to dopadne tak, jak si zaslouží každý z nás. Víte,..., rozmluvil se, až se sám divil jak, režisér tiše hleděl na vteřinovou ručičku svých náramkových hodinek. -...víte, při takovém závodě se nedá nic, jak se říká, ošulit, zkrátka, kdo dělá pořádně, dopadne dobré, náhoda tamy neexistuje. Na setinu sekundy se odmlčel, a pak plynule pokračoval: -A jestli vyhraju, chtěl bych poděkovat všem, který tomu pomohli, trenérovi, tátovi, mámě a především Lence... V kameře to chrochtlo a pak ztuhla:

-Séfe, došla kazeta, houkl kameraman na režiséra.

-To je blbý, znělo to docela zajímavě... no, ale když to bude potřeba, tak to natočíme po závodě, jo?, řekl už směrem k Honzovi. Ten jenom naprázdno polknul a vrátil se k ostatním.

Radek Tumliř si zrovna stěžoval maskérce, která pudrovala Ludvíka, aby se neleskl:

-Já, jak jsem mluvil, tak se mi něco stalo v krku a rozkašlal jsem se, to bude trapný! Teda jestli vyhraju..., dodal. Honza se zamýšleně posadil na podchlazený štěrk.

-No, vcelku se to podařilo, možná jenom tady u vás, ukázal asistent na Radka, -s tím budou trochu potíže, no, když tak to někdo předabuje, ale to teď není důležitý. Teď bysme potřebovali tak dvacetisekundovou pasáž, jak přicházíte k dráze, jakože před závodem, vemte si, prosím vás, kola a jděte odsud..., a patou vryl ve štérku rýhu,až tam k mantinelům. Jo a prosím vás, trochu taky nadávejte, ať to nevypadá tak nějak sterilně, musí to vypadat, jakože jsme to točili rovnou, tak, máte ty kola? Výborně. Začnem.

V kanceláři předsedy se v pohodlných křeslech usadili dva muži středního věku a starší žena. Byla to očekávaná návštěva z BARIxu. Také na nich, jakési laicko - odbornické komisi, bude záležet, jak bude znít dnešní nominace.

Jeden z mužů se představil jako vedoucí výboru odboru podpory kultury a tělovýchovy, starší paní jako majitelka firmy. Druhý muž byl tlumočník. Předseda Sportovního svazu je sem pozval na malé občerstvení, dříve než celá událost začne. Za oknem jeho kanceláře bylo možné pozorovat horečné přípravy, akcí teď žil celý stadion. Lidé z BARIxu byli v dobré náladě.

-Ich bin sehr froh, daß ich Sie endlich kennengelernt habe, usmála se na předsedu majitelka. Předseda se podíval na tlumočníka. Ten se nadechl. Jeho oči byly nervózní. Upravil si bezděčně kravatu.

-Ehm..., promluvil a na čele mu vyrazil pot. -Já..., já jsem.... vytáhl z kapsy smuchlaný kapesník a otřel si jím čelo. Předsedův pohled se setkal s pohledem vedoucího odboru. Tlumočník přiložil ukazováček ke rtům a nervózně jím poškrával. -Chtěl jsem...

Nestačil nic říct, protože do místnosti vešla sekretářka a oznamila předsedovi:

-Už vás očekávají dole. Program by měl začít během čtvrt hodiny. A myslím, že vás taky asi bude chtít zatknout televize. Dělájí rozhovor s každým.

Sekretářka odešla a nechala dveře otevřené. Předseda se tedy zvedl a vybídíl ostatní, aby ho následovali.

Na tribuně už pro ně bylo připraveno speciální posezení. A všude kolem byly kabely a dráty, kovové kufříky, spousta přístrojů. Televize byla prostě všude. Sotva stačili dosednout, už si před nimi kameraman rozkládal svůj stativ. Hledal vhodný úhel, aby mohli záběr během závodu vkládat spolu s ostatními mezi obrázky závodníků na trati.

Přímo před tribunou se tyčila železná konstrukce, kolem které pobíhal Beda Nouchal a provozoval ještě poslední úpravy. Jedna z kamer byla namířena přímo na vrcholek konstrukce, jak si Beda domluvil s režisérem Houbalem. Z reproduktoru hrála hudba. Všechno se schylovalo k zahájení.

Lidé na tribunách poposedávali a poslední diváci přicházeli, prodíraje se plnými řadami. Někdo zkoušel mikrofon.

-Jedna, dvě..., ozývalo se stadionem. Honza jde..., zanotoval si vduchu Blamžík, cestou k místu zahájení.

-Jedna, jedna... Fedo, basy! Ne, jo, už dobrý. Nech to tak. Jedná...

Do všeho toho hluku, zmatku a lomozu zněla píseň: *Dal jsem mu klíče od bytu, a teď spím vzadu v kůlně...* Diváci, kteří poznali, usmáli se na sebe a pohupovali se do rytmu.

Najednou hudba utichla. Plocha stadionu se začala vyprazdňo-

vat. Zbylo na ní jen několik postav, které nebyly bez dalekohledu k rozeznání. Potom to začalo.

Nastoupili sportovci a předseda jednoty se ujal slova. Přivítal diváky i vzácné hosty a předevedl závodníky.

Ludvík, Honza a Radek. Stáli vedle sebe a měli trochu trému. Takovou slávu ještě nazažili. A to všechno tady vlastně bylo kvůli nim!

Předseda mluvil o úloze sportu v životě člověka, a taky o tom, jaké jsou pro něj podmínky v menších městech, že se zde mohou věnovat talentům více, než ve velkých městech. Honza jenom protočil panenky a Radek zatnul zuby.

Pak byl potlesk a už losování. Losovalo se číslo dresu a podle něj potom každý ze závodníků bude startovat. Nejvýhodnější bývá vždycky jednička, neboť startuje nejníž, u kraje dráhy, zatímco trojka vyjíždí zprostředka startovací čáry. Losovalo se do celá obyčejně, přímo taháním dresů z klobouku.

První tahal Honza. A hned jedničku! Zajásal, a publikum s ním. Mezi diváky byla i Lenka a snažila se, aby si jí Honza všiml a ukazovala, jakože drží palce.

Jako druhý tahal Radek. Měl trojku. Smula, pomyslel si. Na Ludvíka tedy zbyla dvojka. Obě losování odměnily tribuny potleskem.

K Lence se ze zadu prodrala Lucka. Měla s sebou obrovskou tašku a něco Lence šeptala. Pak se obě ztratily uvnitř davu. Když bylo rozhodnuto, začala zase hrát hudba a byl ohlášen další program. Za chvíli měl začít Beda Šouchal s kamarády svou část. Mezitím už Honza, Radek i Ludvík opustili travnatou plochu. Stihli se rychle převléci a mířili zase k mantinelům kolem dráhy.

-Honzo!, uslyšel teď Blamžík, otočil se a uviděl, jak na něj mává Lenka. Když viděla, že si jí všiml, kývla do davu a odtamtud se prodrala Lucka s taškou. Vydal se k ní, ony zase k němu. Setkali se těsně u okraje dráhy.

-Ahóoj, my tě hrozně hledáme!, smála se Lenka.

-Ahoj, řekl. Byl moc rád, že ji vidí.

-Lucka už odjíždí. Za chvíliku jí jede vlak

-Vážně?, podivil se Blamžík. -Ani bych to nečekal, to je strašně brzo, vůbec se mi nezdá, že už je pátek. Podíval se na Lucku. -Tak tobě už končí prázdniny, co? Najednou si vzpomněl: -Vlastně..., posmutněl a podíval se na Lenku, -...tobě taky budou končit, já bych už byl malém zapomněl, to je...! Lenka se léčivě pousmála, šibalsky koukla po Lucce, a pak provokativně bouchla Honzu do zad.

-Na tohle je snad času dost. Vždyť jedu až v neděli...

Lucie se k ním připojila:

-No, vždyť jede až v neděli, to jen já jedu už teď. Potom dojdala: -Budu si muset dopsat úkoly. Já totiž nejsem nepořádná, jako někdo! Významně se podívala na svou sestřenici. Promnula si oči a pomalu je zacílila na Honzu. Ještě dříve, než se jejich pohledy setkaly, se všem třem objevil na rtech bezstarostný úsměv, pak se nahlas rozesmáli.

-Jó, já vím, každý nemůže být tak dobrý, jako ty. My dva na tebe určitě nemáme!, přitakala Lenka.

Z tlampačů a reproduktoru se ozvala klidná slova konferenciéra, která uvedla všechny diváky na stadion do pozornosti:

-Vážení hosté, než dojde k samotnému závodu, na nějž již bezpochyby netrpělivě čekáte, budete mít možnost shlédnout vystoupení divadelní skupiny Pierot, která se bude starat o vaši pohodu

i po závodě, kdy bude naše akce dál pokračovat.

Mezi diváky to jen zahučelo.

-To jsem zvědavej, s čím se ukážou dneska. V sobotu to celkem šlo, ne?

Lenka lehce pokývla hlavou na znamení souhlasu, zato Lucie se tvářila tak nějak divně, jakože neví, o co tu jde. Naoko smutně sklopila oči, sáhla do kapsy pro kapesníček, utřela si neviditelnou slzu a žalostně zaševelila:

-Když já to neviděla! Hm, já mám takovou smůlu... Ach!

Beda Ňouchal se mezitím škrábal až na samotný vrch železné konstrukce, aby jejich scénka mohla být rozehrána. Tomáš Zápropravský už stál u mikrofonu a odříkával text, původně patřící Milánovi. Ten byl přinejlepším zrovna na cestě z internátu domů a o tom, že přichází o možnost, zahrát si na takové události, a ještě před televizními kamery, neměl ani ponětí.

Beda už byl připraven zareagovat na Tomášova slova. Stadiónem zrovna znělo: -Nemám vůbec pocit, že by ta ryba tady někde byla. Scénka Lov na tuňáka bežela jako na drátkách.

Lenka si vyhrnula rukáv svetru a podívala se na hodinky, které pak ukázala Lucii.

-Hele, neměly bysme už jít? Co říkáš?, zeptala se jí opatrne. Lucie si jemně povzdychla:

-Hmm, no jó. Já se jen kouknou na tuhle scénku, a pak už fakticky půjdu. Jó, to ještě stihnu.

Lenčin pronikavý pohled říkal něco v tom smyslu, že jen ať si zkusí vyjít pozdě, že s ní pak na nádraží nepoletí. Toho si ale Lucie nevšimla, byla zahledná směrem ke konstrukci, a zvlášť na její vrchol.

Beda právě začínal pronášet první slova své repliky. Chvíli s nimi ale musel počkat, aby nechal stadión po první salvě smíchu uklidnit, a pak začal: -V moři ryb je dostatek a sádla taktéž. Proč ty, lovče, který zatím nevidíš mě, proč bys moře o mě, malého tuňáka, připravit chtěl?

Opět se ozvala salva smíchu. Beda vůbec nečekal, že by zrovna takové obecenstvo, které se přišlo podívat na cyklistické závody, mohlo takhle skvěle reagovat. To snad není možný, to snad není možný, opakoval si vduchu. Ještě ho stačilo napadnout, že se třeba smějí úplně něčemu jinému, třeba tomu, jak jsou neskutečně trapní. Ale že by všichni, a takhle naráz? Hmm, to je blbina.

Najednou si všimnul, že na něj Tomáš nějak divně pokuje a cosi signalizuje. Volat na sebe nemohli. Ukazuje si na košili, co tím myslí? že by něco, jako něco na mně?, přemýšlel. Aha, tady! Všimnul si, že má rozepnutý knoflík saka, a že z něj vykukují části papíru, které vycpávaly jeho kostým do té správné tuňákovské tloušťky, a které ještě včera doplnil o štúček toho křídového papíru, jak se domluvili.

-Sakra!, zaklel polohlasně, -to musím hned spravit. Hmm, sakra!

Diváci se mezitím postupně uklidnili. Nastalo ticho plné očekávání. Tomáš si nervózně přejížděl hřbetem ruky po čele a netrpělivě se otáčel na Bedu. Věděl, že ten bez zapnutého saka pokračovat hned tak nebude.

Jak se však snažil onen neposlušný knoflík patřičně usměrnit, po- dařilo se mu rozepnout další.

-Sakra, sakra!, zanadával o něco hlasitěji a levou rukou se pokusil zachytit vypadávající smuchlaný cár.

-Co tam ti blbcové dělají?, zarazil se Honza. -vždyť si tak tu

scénku pokazí!

Tohle věděl Beda i bez něj. Ale nebyl schopen proti tomu nic dělat. Ted' zapojil do záchranné práce i levou ruku. Už už zapínal knoflík, když najednou ztratil balanc. Jedno dvě zakymácení a pád na sebe nenechal dlouho čekat.

Celý stadion vzrušeně vyjeknul. Beda zůstal viset na konstrukci, tentokrát držela pevně. Tomáš, spolu s několika nejduchapřitomnějšími turisty, mu vzápětí přispěchal na pomoc. Nejdříve se ale museli prodrat množstvím různobarevných útržků, které z Bedova saka vypadávaly jako z podzimního stromu. A stejně jako to listí je lehký, svěží vánek rozfoukával do všech koutů sportoviště.

Beda měl obě nohy zapříčeny v jedné ze spojnic konstrukce, visel a zoufale se snažil nějak chytit rukama, Tomáš stál na plošině asi půl metru nad místem, kde vězely Bedovy nohy a pokoušel se mu nějak pomoci. Blížila se dvojice mužů s nosítky, diváci vzrušením jako by nedýchali.

-Potřebujeme žebřík!, křičel Tomáš na hlouček lidí, který se zatím stačil pod rampou shromáždit.

-Musíme, jinak přijdeš pozdě, hlesla Lenka Lucii, která od podívané na stadioně nemohla odtrhnout oči, vzala ji za ruku a táhla k bráně. Honza klopýtal mezi nimi, pořád se ohlížel, co se děje, ale přes hlavy ostatních neviděl.

Z tisně davu se dostali za několik desítek sekund. Lucie si přehodila tašku na druhé rameno a rychlými kroky se vydala k nádraží.

Lenka se přitočila k Honzovi a zašeptala:

-Jestli chceš, můžeš večer přijít.... A dodala: -Jsem doma sama...

Řekla to a měkkou hmotou rtů vykouzlila na Blamžíkově tváři krásný polibek. Rozběhla se, aby Lucii dohnala. Honza ještě dokázal zavolat:

-Ahoj, Lucie, čau!

Otočila se a zamávala. Dlouho se za nimi díval, Lenčin polibek se v něm rozležel tak, že nebyl schopen ničeho jiného.

Za Honzovými zády vrzly vrata, podíval se k bráně, vyjížděla z ní velká sanitka s nápisem AMBULANCE. Rozběhl se k jednomu z lékařů, jenž držel v ruce prázdnou zkumavku a právě nasedal na místo vedle řidiče.

-Co je s Bedou?!, volal. Lékař procedil:

-Ještě nevíme. A zabouchl za sebou.

Blamžík se vrhnul k zadním dveřím, lomcoval klikou a bušil do skel:

-Co jste mu udělali?! To už nikdy nebude chodit!?

Vůz se dal do pohybu, ujížděl. Honza za ním ještě chvíli běžel, běžel, ale nezměnil nic.

Jakto? Jakto, že se může všechno takhle zvrtnout... Kdoví, jestli to přežije... Jediný okamžik a najednou je všechno jinak...

Honza se se sklopenou hlavou došoural zpátky. U brány zrovna stál doktor Balina a o něčem se vzrušeně dohadoval s panem Dvorinským. Honza jím neomaleně skočil do řeči:

-Co je s Bedou? Zeptal se jen: -Co je s Bedou? Víc toho říkat nemusel.

-Neboj se, jenom něco s nohou, asi to má pohmožděný, tejden si poleží, neboj.... řekl Balina a poplácal chlapce po tváři. -Neboj se...

Z amplionů lezla upředená dechovka, Tomáš s ostatními odmítli

ve vystoupení pokračovat, takže to byl náhradní program. Někdo na Honzu zuřivě mával a něco volal, v hluku diváků se to dokonale rozpouštělo, nerozuměl. Byl to Radek, přiběhl k němu:

-Ty vole, kde jseš, všichni se po tobě shánějí, měls už dálno bejt v šatnách, začala dvacítka.

Mínil tím dvaacetiminutovou lhůtu, po kterou jsou závodníci nuceni před samotným závodem setrvat v šatnách. Rozběhli se tam.

Na Radka čekala u dveří Jana, držela v rukou balíček a čutoru:

-Přinesla jsem ti něco k jídlu a taky chrpovej džus, posiluje. Radek Tumlíř jenom poděkoval a s odkazem na fakt, že už dálno nemá venku co dělat, zmizel v šatnách. Honza se hrnul za ním. Cítil v sobě Lenčin tep.

Hodili sebou na lavici a oddechovali zhluboka, aby se dechu vrátila pravidelnost. Ludvík už tam seděl dálno. Zase si listoval v nějaké knižce. Radek mu nahlédl přes rameno, ale přečíst nedokázal nic, byl to sanskrť... Raději to nechal být. V hlavě se mu míhala Jana, Renata a Katka, a taky dnešní závod.

Otevřely se dveře, Radek viděl Katčinu tvář a ruku, kterou mu dávala znamení, aby přišel za ní. Potichu se vyplížil z místnosti, ani Honza ani Ludvík si toho nevšimli, tak byli zabráni do sebe. Sportovci! Ruchovci!

-Neřeks mi ani, že už jdeš... ráno, začala vyčítavě, -ale to už je jedno. Chci ti jenom říct, že na tebe myslím. Ať jím všeň natrhneš triko! Nedej se, Radečku!, řekla a pěstí ho bouchla do nosu. Nechápal proč, ale usmívala se, takže to asi myslela ve sradě.

Vrátil se zpátky, svoje místo na lavici měl ještě vyhřáté, nebyl pryč dlouho a nos ho bolel. Myslel na prstýnky Katčiných řader, na podkůvky lesku v Renatiných očích, snad pro štěstí.

Podíval se na hodiny. Ještě pět minut a na start. Do místnosti se vrhnul trenér Nabrousil a krátce ještě klukům vysvětloval, co a jak. Pak odešel.

Honza, Radek a Ludvík se spolu nebavili, neprohodili spolu ani slovo. Nikdo neměl chuť na vtípky, na to byl tenhle závod pro všechny příliš důležitý. A nic jiného než vtípky se před závodem dělat nedá.

Zvonek zazvonil, a to je donutilo se zvednout. Ludvík, spíš pro sebe, než pro ostatní dva cyklisty, prohodil:

-Tak co, sráči, snad si nemyslíte, že bych mohl nevyhrát?!

Honza s Radkem neřekli nic. Nechtěli se před závodem zbytečně nervovat, za to jim Ludvík nestál.

Ted' se pomalým, klidným krokem vydali z šatny dlouho, úzkou chodbou, která ústila mezi tribunami.

První šel Honza, těsně za ním Radek a kousek pozadu se držel Ludvík. Byli takhle vlastně dokonale seřazeni podle výšky i dle očekávaného pořadí na cílové pásky.

Honza kráčel s hlavou mírně ke stropu a potichu si pobrukoval melodií písniček, která my od rána uvízla v paměti. To jsem napnutej, s čím se bude snažit na mě Tumlíř vyrukovat, přemýšlel. Hmm, ale stejně mu to nebude nic moc platný. Ted' musím všeň ukázat, kdo je tu vážně nejlepší, musím vyhrát! Jasné, že musím, jo, jasné..., už třeba kvůli Lence, jo, jinak by mě mohla mít za pěknýho chlubílka... hmm, jasné, jo, vyhraju. Honza se snažil správně se pro tento důležitý závod vyhecovat. Pomáhalo mu to zchludit nervy a uklidnit se, dělával to tak vždycky.

Tři mladí hrdinové mezitím prošli celou chodbou a už scházelí mezi publikem, které na ně tak dlouho čekalo, dolů po schodech k dráze.

Konferenciér předal mikrofon sportovnímu komentátorovi, který začal seznamovat diváky s průběhem dnešního cyklistického klání. Mluvil přesně tak vzrušeně, jak to mají v televizi rádi. Režisér dole u přenosového vozu jen spokojeně pokyvoval hlavou.

Do dvou minut to všechno mělo vypuknout. Ještě pár drobných úprav... hmm, ano, tak je to v pořádku. Může to začít.

Asák dal pokyn startérovi, že může závodníky pusstit na dráhu.

Radek prošel dvírky v mantinelu a dlouze přejížděl očima po celém areálu. Byl nervózní, potily se mu ruce a srdce bouchalo stále rychleji. Najednou se jeho pohled zastavil. V davu zahlédl povíděmě příjemnou tvář. No jo, je to Renata! Já tušil, že tu budou všechny..., všechny tři! Vzrušeně se nadechnul. Spolu s dlouhým výdechem si opakoval jejich jména: Renata, Katka, Jana. Jo, jsou tu. Asi bych se měl před nimi ukázat, co? Nebo ne? Nevím... Ale asi jo! Bude to tak lepší, hmm.

Z rozjímání ho vyrušilo štouchnutí do lopatky. Polekaně se otočil a spatřil divně se tvářícího Honzu, který mu říkal něco o tom, ať se probere, že už jím vezou kola. Z reproduktoru se ozývalo:

-ano, bude to závod trochu netradiční. Ani bodovací, ani klasický sprint. Cyklisté nám pojedou celých třicet kol a o vítězi se rozhodne až na cílové pásky. Kdo jí první protne, vyhraje... Myslím, že se všichni máme opravdu na co těšit. Teď nám nezbývá, než držet chlapcům palce a věřit, že podají ten nejlepší možný výkon... Ano, bude to opravdu zajímavé...

Zezdola se k závodníkům blížili tři starší členové oddílu a vedli jejich bicykly.

K Ludvíkovi směřoval pan Dvorský. Když k němu došel, poplácal ho otcovsky po zádech.

-Doufám, že si to všechno pamatuješ, šeptal mu do ucha, -je ti to jasné?

Ludvík si dal ruce vbok, zavřel oči, dlouze se nadechnul a při tom zaklonil hlavu. V této pozici setrval asi deset sekund, a pak dal jedním krátkým pohybem ruky starému pánovi na srozuměnou, ať raději odejde, že už všechno ví, že se teď chce jen a jen soustředit.

-Třicet sekund!, ozvalo se ze startérova megafonu.

Celý stadion se rázem ztišil pln očekávání zahájení závodu.

Všichni tři sportovci zaklesli nohy do speciálních klipsen, ze zadu je drželi, aby z kol nespadli. Pan Dvorský do Ludvíka lehce strčil a zašeptal:

-Ještě mantra!

Ludvík zavřel oči, do startu chybělo sotva deset sekund.

-Ab hūra bhūra va, chvakramatha sadhma, bhūra va!

-Pozór!, rozkřiknul se megafon a startér pozvednul pistoli do nebe.

Práask!!! Vzduchem zazněl výstřel, dávající pokyn ke startu. Tři staří muži povolili svá sevření, aby tři mladí muži mohli po prvé šlápnout do pedálů a bojovat mezi sebou o prvenství v cíli.

Kola se rozjela. Svaly se napnuly a sportovci začali rozšlapávat své pedály do co největší rychlosti. Zatím ještě jedou vedle sebe. Blamžík, vedle Sunař a po jeho pravé ruce Tumliř. Je dou!!!

Bliží se první klopení.

-Chlapci jedou vyrovnaně, teď se ukáže první řazení!

Do zatáčky vjíždějí všichni zárověň. Blamžík má nejlepší dráhu, proto se drží, zatímco Tumliř odstředivá síla vynáší, řadí se tedy za něj. Ludvík stále po boku Blamžíka.

Přichází rovinka, půlka prvního kola. Blamžík se otáčí na Ludví-

ka, a hned zase skloní hlavu a přidává. Ludvík přidává také. Tumliř se drží mezi nimi.

Druhé klopení! Blamžík vyráží a pomalu se vzdaluje Ludvíkovi ve vyšší dráze.

-Máme tu první řazení!, křičí komentátor. -Jako první číslo jedna, Blamžík, druhý jede Tumliř s číslem tři. Poslední se právě zařadil Sunař. První pořadí je vybojováno! Přichází druhé kolo!

Kolem uší cyklistů sviští vítr a není to už ten svěží vánek, ale dravý a silný protihráč, který však rozděluje poctivě. Největší potíže s ním má Honza. Je první, rozráží vzduch. Radek s Ludvíkem jsou zavěšení těsně za ním v jakémusi vzduchovém tunelu. Teď projíždí kolem tribuny. Radek se ohlédne mezi diváky. Spatří něco červeného, určitě to byla Renatina šála! O kousek dál stačí v novinách přečíst titulek *Největší sportovní událost sezóny*.

Otočí hlavu zase zpět. Hledí Blamžíkovi do zad. Všichni zběsile šlapou, jako by před sebou neměli ještě dalších devětadvacet kol!

-Vážení diváci!, huláká reportér do mikrofonu, až z toho zaléhá v uších, jen chlapci to neslyší. -Druhé kolo! Uvidíme, jak se bude situace dále vyvíjet. Pokusí se někdo z chlapců rozbourat stávající řazení? Nechme se překvapit!

A proběhlo další kolo. Najednou se Blamžík začíná Radkovi vzdalovat. Co to? Už je aspoň na čtyři délky před ním! Ludvík se zatím stále drží v závěsu za Radkem.

-Ano, už je to tady! Ve čtvrtém kole konečně impuls! Blamžík se odlepuje a vyjíždí kupředu!

Sakra! Radek se ohlédl za sebe. Ještě aby mě tak chtěl Sunař předjet!?! To teda ne! A šlápl do pedálů.

Ludvík to vzal jako výzvu. Počkej, Pumláči, já ti natrhnu triko!, řekl si sám pro sebe a zabral.

Znova a znova minuli tribuny. Blamžík se pořád vzdaluje. Už má náskok snad půl okruhu!!!

Na tribunách to šumí, dívky, co se přišly podívat na své chlapce, tají dech. Lenka sleduje Honzu s rukou na ústech a druhou ukazuje, jako že mu drží palce vždycky, když projíždí kolem ní. Teď. A teď!

Radka sleduje hned šestero zamilovaných očí! Renata. Jana. Katka. Všechny hlasitě povzbujují a doufají, že zvítězí. Jejich Radek. Ten teď ale myslí na režiséra Tesáčka.

Blamžík je v dobré formě. Zatím jede bez sebemenších problémů. Jeho náskok se teď ustálil na celém jednom okruhu. Vidí už Ludvíka ze zadu.

Když si Radek uvědomil, že ztratil Honzu ze zorného pole, ohlédl se a uviděl jej asi sto metrů za Ludvíkem. Rychle se otočil, zatnul a největší silou šlápnul do pedálů. Neuvěřitelně lehce se odlepil od Ludvíka.

-Je tady další okamžik! Tumliř přidává a vzniká konečně rozdělený závod třech proti třem!

Ludvík si otřel čelo o rameno. Je to tady! Už je poslední. Ti dva nedonošení troubové si snad myslí, že jim to takhle nechám vyžrat? Ché! To teda prr! Takovýho! A najednou za sebou uslyšel svištění kola. Byl to Blamžík!

Radek přidával, co jen mohl. Nejdůležitější je, udržet si zrychlání! Nepolevit a stejnomořně přidávat. V jednom bodě to přijde, a pak už stačí jenom jet. A opravdu se začala vzdálenost mezi ním a Honzou zkracovat.

Honza právě dojížděl Ludvíka. Když se na něj Ludvík otočil, měl v očích děs. Přidal.

Uběhlo další kolo. A další. A další...

Tumliř se pomalu, ale neúprosně přiblížoval k Ludvíkovi s Blamžíkem. Ludvík nechtěl nechat Blamžíka předjet a v jedné chvíli, když před sebou neviděl už ani Radka, myslel si dokonce, že už je první. Snažil se kličkovat, aby ho Honza nijak nemohl dostat. To už se blížilo desáté kolo do konce závodu.

Najednou se do všech tří opět mohutný závan větru a Radkovi, který byl asi čtvrt okruhu za Honzou, dokonce vmetl do tváře koušek nějakého papírku. A kolem dokola létaly další a další podobné papírky a zase se usazovaly na dráze. Vypadalo to jako bílý papírový déšť.

Osmé kolo!

-Přátelé, hlásil komentátor. -stav zatím je nezměněný a trvá od jednadvacátého kola. Pořadí - Blamžík, Tumliř, Sunař, opticky - Sunař, Blamžík. Tumliř je, zdá se, zatím stabilní. Blamžík se snaží dohnat Sunaře, ale je to jen klam, protože má v této chvíli již celé jedno kolo náskok!

Honza předjezd Ludvíka. A kluci šlapou a už potřiadvacáté projíždějí kolem startu. Vjíždějí do sedmého kola od konce. Když jedou kolem tribuny, uslyší Blamžík Lenčino volání:

-Do toho, Honzo!

Chtěl by se na ni moc usmát, ale je už dávno za tribunou. V hlavě mu teď znova znějí její slova, která mu řekla před startem. Večer ho čeká! Bude ji mít jenom pro sebe, celou noc!

A vjíždějí do šestého kola. Ještě pětkrát a bude rozhodnuto! Ludvík najednou zbral. Vzpomněl si na Richterovu medaili, kterou mu děda Dvorský slíbil.

A už jede vedle Honzy. Honza je šťastný, směje se proto na něj. Ludvík přidá a vyjíždí před něj. Ten si může dovolit ho pustit. náskok má jistý. Ludvíkovo zadní kolo je teď rovnoběžně s Honzovým předním.

Projíždějí kolem tribuny. Ještě čtyři kola. Zezadu se k nim pomalu přiblížuje Radek. Najednou ale: Ludvík ucítí křeč v levém boku. Stejnou křeč, jako při tréninku. Na chvíli přestane šlapat. Cítí, že se propadá zase zpátky za Honzu. A vtom... ucítí na zádech Honzovu ruku. S obličejem plným bolesti se podívá vedle sebe. Honza ho podržel! Všiml si, že něco není v pořádku. Ludvík užasnul.

-Jsme svědky něčeho opravdu mimořádného!, nadšeně kdáká komentátor. -Něco jako obrovský výraz solidarity, favorit Blamžík udržel na dráze jakousi nepřijemností postihnutého Sunaře. Bravo! Vidíme, vážení přátelé, opravdový fair - play boj!

Ludvík se vděčně podíval na Honzu, bolest slabne. Chvíli se ještě nechá vézt. Pak kývne, jakože už je to v pořádku. Honza ho ještě silou poštouchně dopředu a Ludvík se už sám rozjíždí. Stadion jásá.

Radek se stále přiblížuje. Ve třetím kole je už necelých tři metrů za Blamžíkem, který se přirozeně, díky pomoci Ludvíkovi, značně zpomalil.

A Ludvík najednou vypadá jako v nejlepší formě. Obrovskou rychlosťí se odlepil od ostatních dvou a tryskem uhání vpřed! U plotu stojí pan Dvorský. Sleduje jeho jízdu. Věří mu. V kapsě tiskne medaili.

-Ab hůra bhůra...., mumlá si Ludvík, spíš vduchu, ale čím rychleji jede, čím více zabírá, tím rychleji a hlasitěji se mu derou slova z úst.

Zbývají poslední dvě kola! A Ludvík, věřte nebo nevěřte, Ludvík je už v polovině okruhu!!!

-Je to něco nevídáního! Sunař po překonání krize vyráží s neuvěřitelnou silou! A vypadá to, že má ještě navíc! Ano! Je zře-

telně viditelné, jak se přibližuje ke svým soupeřům. Ano, přátele, Sunař jede za dva.

Ale protože Radek s Honzou neslyší, co komentátor nadšeně křičí, nic vlastně netuší. A najednou...

Radek za sebou slyší svištění. Otáčí se a je to... Ludvík!!!

-Během několika sekund vjedou sportovci do posledního kola! Na tribuně je vřava. A všichni hledí s obrovským napětím. Nabrousil, předseda, Lenka, Renata, Jana, Katka, celá návštěva z BARIxu a u plotu i pan Dvorský. Z očí mu tečou slzy dojetí.

-Ano!, zařvaly reproduktory komentátorovým hlasem. -Právě vjeli do posledního kola! Zároveň se završila jedenáctá minuta závodu. Kdo to bude? Kdo vyhraje? Pořád máme najednou stejné, jako na začátku: Blamžík, za ním Tumlíř a pak hned Sunař!

Chlapci řvou, holky ječí, Nabrousil kolem sebe rozhazuje peníze, závod vrcholí!

Ludvík pokračuje ve svém tempu a řadí se vedle Radka Tumlíře! Ten se snaží přidat, Ludvík se drží a Tumlíř odpadá!

-Ano, přátele, Tumlíř odpadá, propadá se za Sunaře, který definitivně zvrátil staré pořadí. Opravují pořadí: Blamžík, Sunař, Tumlíř! Přesně tak, jak bylo vylosováno!

Chlapci se blíží k polovině okruhu. Do konce zbývá necelých tři sta metrů.

-Ale co to? To není možné!, žasne komentátor a s ním všichni přihlížející. Ludvík si najíždí na předjetí Blamžíka!!!

Ted se Ludvíkovo přední kolo ocítlo na úrovni Honzova zadního. Paradoxně přesně naopak, jako když došlo k Ludvíkově krizi. Honza sebere všechny síly. Rozjíždí to. Ale slyší za sebou děsivé "Bhúra bhúra va!!!!" a jemu, i všem přihlížejícím, v tu chvíli přeběhne mráz po zádech.

Ludvík i Honza šlapou ze všech sil. Ještě dvě stě metrů! Ludvík se malinko vzdaluje, Honza ví, jak přidat. Pohledy obou už směřují k blížící se tribuně. Už zase sviští vítr, brzy přijde papírový déšť, Radek prostě už nestačí a propadá se daleko dozadu.

Ubíhají další a další metry a na stavu se nic nemění. Honza je stále o celou délku před Ludvíkem. Oběma prýští z čel a slabiny studený pot, oba jsou snad na pokraji svých sil. Radka ještě dívky povzbuzují. A Lenka zírá na dráhu s rukou na ústech a s vyděšeným výrazem v očích sleduje svého Honzu, celá se třese a taky se těší na večer, až budou spolu. Ted' se ale jede.

Posledních sto metrů! Komentátor křičí, ale vůbec mu není rozumět ani slovo! Metry a metry! Deset, dvacet, třicet, čtyřicet metrů!!!

Zbývá poslední rovinka. A všechno při starém. Honza vede. Lenka by chtěla křičet, ale nemůže. A vítr. Opět ten svěží, čerstvý vánec se prohání stadionem a zametá cyklistům trať. Opět papírový krásný déšť a do něj vjíždí Honza jako ve snu, všechno jako by utichlo a zpomalilo se, pohyby jsou vláčné a pomalé. Zvuky zmizely, jen kola tiše předou a pomaloučku se otáčejí, tak to vidí Honza pod svými víčky. A papírky z Bedova kostýmu se pomaloučku snázejí k zemi, dosedají na chladný beton jako tažící vločky sněhu a dosedají až tam, kam najíždí přední kolo Honzova okřídleného stroje.

Švih!!! Honza zaslechl rychlé zasvištění, které prořízlo jeho sen. A pak škubnutí! Přední kolo podjelo a na chvíli se protočilo na místo, tam, kde najelo na kus papíru z Nouchalovy legrační masky tuňáka! Dvacet metrů před cílem.

Honza na chvíli ztratil balanc, cukl řídítky, vyrovnal, a pak... koutkem oka naráz zahlédl Ludvíkovo přední kolo, jak těsně,

před ním, projíždí cílovou čárou.

Zhluboka vydechl. Zavřel oči a zvrátil hlavu k obloze. Lenka na něj čeká pod tribunou. Dnes budou spolu sami. Dnes v noci budou svoji. Navždy.

≡

(leden-říjen 1993)

I.....	1
II.....	9
III.....	31
IV.....	53
V.....	72
VI.....	94
VII.....	114



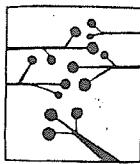
Unarclub: SVĚŽÍ VÁNEK

Napsali: Petr Marek
Jiří J.K.Nebeský
Jiří Y.H.Nezhyba

Vydalo Nakladatelství Kulturního sdružení Unarclub LSTD

Hranice 1994

ALMANACH



UNAR



UNARCLUB HRY I

ČÍNSKÉ VARIACE



STANISLAV
MAKAR
DIVIAK

UNARCLUB NABÍZÍ:

ALMANACH UNAR (1990)

Druhé vydání sborníku textů, kterým Unarclub poprvé výrazněji vstoupil na scénu naší moderní literatury.
(68 stran / b40, - Kč)

ALMANACH UNAR (1991)

Další svazek unarských děl, obsahující tentokrát výhradně poezii. Sestává se ze tří samostatných oddílů jednotlivých autorů.
(82 stran / b45, - Kč)

UNARCLUB: HRY I (1992)

Sešit divadelních scénářů z let 1990-1991, připravovaných pro divadelní soubor Fiasco. Realizace došla pouze tříaktovka Abuladze, zbylé dvě hry na ni teprve čekají.
(36 stran / s17, - Kč)

KLOFÁČ (1992)

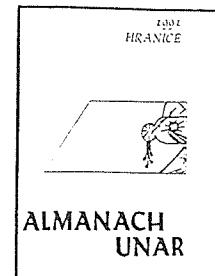
Sborník tvořený básněmi osmi autorů z okruhu hranického Okruhu ve sličné grafické úpravě.
(110 stran / b60, - Kč)

ČÍNSKÉ VARIACE (1992)

Drobný výbor z díla Stanislava Makara Diviaka (1911-1953), který obsahuje jeho drobné prózy a básně.
(32 stran / s20, - Kč)

SVĚŽÍ VÁNEK (1994)

Sešitové vydání nejvýznamnějšího unarského literárního díla z roku 1993.
(140 stran / s110, - Kč)



SVĚŽÍ
VÁNEK
(texty + ilustrace)

Při objednávce uvedte, zda požadujete knihu ve vydání:
a) sešitovém (s)
b) brožovaném (b)
c) vázaném (v)

NAKLADATELSTVÍ KULTURNÍHO
SDRUŽENÍ UNARCLUB LSTD
Hviezdoslavova 18, Hranice.



Petr Marek
(* 5.2.1974)



Jiří J.K. Nebeský
(* 14.6.1974)



Jiří Y.H. Nezhyba
(* 6.11.1973)

Navštěvoval základní školu na třídě 1. máje v Hranicích, z 8.B postoupil na studování do gymnázia. Roku 1989 "ještě" před Plyšákem zakládá Kulturní sdružení Unarclub a stává se jeho členem.

Je to on, kdo byl při natáčení disidentského filmu v březnu 1989, kdo zakládal K.U.Š., je součástkou DDB. V průběhu roku 1992 se stál do ústraní a vytvořil robota-humanoida jemu podobného, který za něj od počátku roku příštího vystupuje a je řízen z undergroundu. Jako člen akademických obcí universit České republiky se ale musí účastnit přednášek, humanoid-nerobot.

Navštěvoval základní školu na třídě 1. máje v Hranicích, z 8.B postoupil na studování do gymnázia. Roku 1989 "ještě" před Plyšákem zakládá Kulturní sdružení Unarclub a stává se jeho členem.

Je to on, kdo byl při natáčení disidentského filmu v březnu 1989, kdo zakládal K.U.Š., je součástkou DDB. V průběhu roku 1992 se stál do ústraní a vytvořil robota-humanoida jemu podobného, který za něj od počátku roku příštího vystupuje a je řízen z undergroundu. Jako člen akademických obcí universit České republiky se ale musí účastnit přednášek, humanoid-nerobot.

Navštěvoval základní školu na třídě 1. máje v Hranicích, z 8.B postoupil na studování do gymnázia. Roku 1989 "ještě" před Plyšákem zakládá Kulturní sdružení Unarclub a stává se jeho členem.

Je to on, kdo byl při natáčení disidentského filmu v březnu 1989, kdo zakládal K.U.Š., je součástkou DDB. V průběhu roku 1992 se stál do ústraní a vytvořil robota-humanoida jemu podobného, který za něj od počátku roku příštího vystupuje a je řízen z undergroundu. Jako člen akademických obcí universit České republiky se ale musí účastnit přednášek, humanoid-nerobot.

Unarclub: SVĚŽÍ VÁNEK, sešit 5.
Vydalo Nakladatelství Kulturního sdružení Unarclub LSTD,
11. dubna 1994 v Hranicích.

DDB940530